

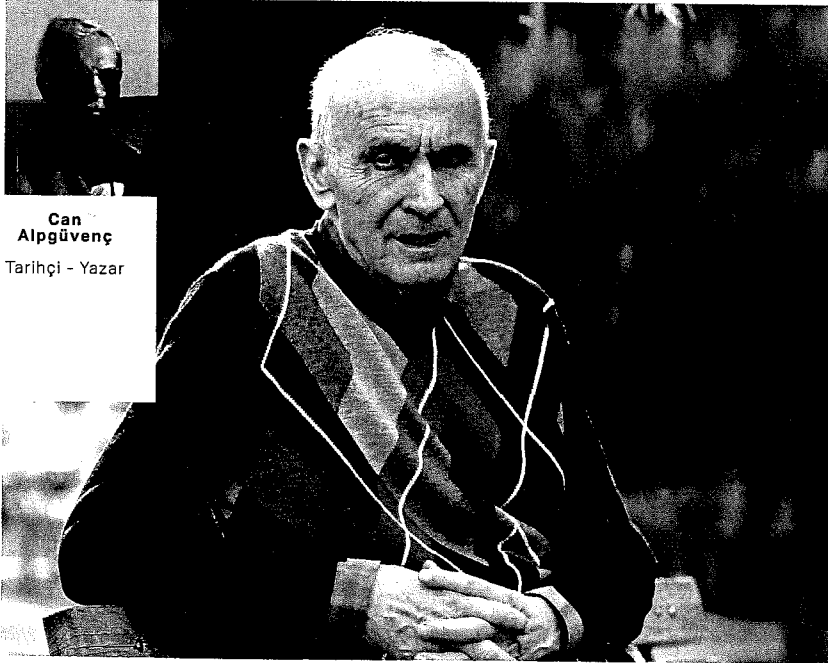
MEHMED NİYAZİ BEY'İN ARDINDAN

O, Tek Başına
Bir Türk MilletiydiBedemir, Mehmed
Niyazi

G153041

"Kimin himmeti milleti ise, o tek başına bir millettir."
Bedüzzaman Said Nursi

Dergimizin danışma kurulu üyelerinden tarihçi-yazar Mehmed Niyazi Özdemir 11 Mayıs'ta dar-ı bekaya irtihal eyledi. Arkasında kahramanlık ruhu tüten eserler bırakan bu önemli kalemi son günlerinde yanında olan dostu Can Alpgüvenç satırlara taşıyor.

Can
Alpgüvenç
Tarihçi - Yazar

Niyazi Üstat (ki kendisine çoğu zaman üstat diye hitap ederdim, zira gerçekten bir üstat, adeta canlı bir tarihti) yaklaşık 10 yıl önce geçirdiği ve sekiz saat süren riskli akciğer ameliyatından sonra çok çabuk bronşit ya da zatürreye yakalanır, öksürüklere boğulur, sık sık antibiyotik tedavisi görürdü. Son yıllarda rahatsızlığı daha sıklaşmış, ciğerleri iyi çalışmadığından oksijen almaya başlamıştı. Zayıf bedeninin istirahatata çok ihtiyacı olmasına rağmen kesinlikle dinlenmez, kendini birazcık iyi hissettiğinde soluğu İSAM'ın (İslam Araştırmaları Merkezi) kütüphanesinde alırdı. Çalışmaya delicesine âşık. Türk milletinin aziz evlâtları için bir şeyler yazmak, onları kendi muhteşem tarihiyle buluşturmak için canını fedaya hazır, öyle de oldu...

Yıllardır öksürüğü hiç kesilmedi; yorgundu, bitkindi, zayıf, kupkuru bir bedene sahipti ama yüreği vatani için alev alev yanıyordu. İSAM'ın kapısından bazen birlikte giriyorduk, bazen de benden biraz sonra geliyordu. Geldiğini öksürüğünden anlıyor, zaman zaman 3. katın asansör kapısında kendisini bekliyor, kapı açıldığında "Üstat buyurun, sizi karşılamaya çıkmıştım" diyordum. "Yahu, geldiğimi nerden bildin?" diyerek şaşırması gibi yapardı. "Keramet sahibi olduğumu unutmayın" der, şakalaşırdık. Üstadı, İSAM idarecilerinin kendisine tahsis ettikleri masaya kadar getirir, "Hocam benden bu kadar, bir emrin

Günlerden 11 Mayıs Cuma. Saat 10'u birkaç dakika geçiyor. Bir yakınımı muayene ettirmek üzere geldiğim hastanede randevu sırası bekliyoruz. Birden telefonum çaldı. Arayan Mehmed Niyazi Hoca'nın eşiydi. Yüreğimi kapkara bir hüznü kapladı. Dilimden gayriihtiyarî "Eyvah!" kelimesi çıktı. Doktor hanım beni böyle sabahleyin sebepsiz aramazdı. Gözümün önüne Niyazi üstadın dünkü perişan hali geldi. Birden ayağa fırladım ve telefonumun tuşuna endişeyle bastım, kulağıma

doktor hanımın ağlayan sesi çarptı, son bir aydır zaten her gün ağlıyordu. Hıçkırıklar arasında "Niyazi Bey'in (ona her zaman Niyazi Bey diye hitap eder, büyük saygı gösterirdi) genel durumu kötüleşmiş, hastaneye gidiyorum" diyebilirdi, konuşamıyordu. "Şimdi oraya geliyorum" diyebilirdim. Bir minibüse atladığım gibi Altunizade'deki özel hastanenin yoğun bakım servisine doğru yollanırken, Hoca'yla birlikte geçirdiğimiz son 15 yılın yüzlerce hatırası, oğul veren arılar gibi zihnime hücum etmeye başlamıştı.